

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/48/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112219145
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4112219145.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcov: 1. I. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. č. XXX, 2. L. O. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., M. O. XXXX/XX, 3. M. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., M. O. XXXX/XX, všetci zastúpený JUDr. Daniela Lopezová, advokátka, so sídlom Bratislava, Ďateľinová 2, proti žalovanej: L. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., Ku G. XXX/X, zastúpená JUDr. Iveta Lenčేశová, advokátka, so sídlom Nitra, Farská 50, o zaplatenie sumy 9 132,65 eura, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 25C/70/2012-322 zo dňa 26. apríla 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I. výrok) a súvisiacom výroku o nároku žalobkyne v 1. rade na náhradu trov prvoinštančného konania vo vzťahu k žalovanej (III. výrok) potvrdzuje.

Žalobkyni v 1. rade priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa nároku žalovanej na náhradu trov konania voči žalobcom v 2. a 3. rade (IV. výrok) mení takto:

Žalovanej priznáva voči žalobcom v 2. a 3. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

Žalovanej priznáva voči žalobcom v 2. a 3. rade nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu 8 778,25 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (I. výrok). Žalobu ohľadne žalobcov v 2. a 3. rade zamietol (II. výrok). Žalobkyni v 1. rade voči žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 92,24 % (III. výrok) a žalovanej náhradu trov konania voči žalobcom v 2. a 3. rade nepriznal (IV. výrok). Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 100, § 106 ods. 1, 2, § 110 ods. 3, § 517 ods. 2, § 559 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 179, § 185, § 186, § 191 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“), § 3, § 10a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žalobe je potrebné vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade vyhovieť a ohľadne žalobcov v 2. a 3. rade žalobu zamietnuť z dôvodu, že neboli aktívne vecne legitimovaní.

2. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie dospel k záveru, že v spore bola iba žalobkyňa v 1. rade aktívne legitimovanou na požadovanie náhrady škody vzniknutej z pracovnoprávneho pomeru. Konštatoval, že medzi žalobkyňou v 1. rade a žalovanou nebola uzatvorená dohoda o hmotnej zodpovednosti. Zodpovednosť žalovanej bola preukázaná v trestnom konaní, kde si žalobkyňa v 1. rade riadne písomne uplatnila náhradu škody s príslušným úrokom z omeškania. V trestnom konaní bola preukázaná zodpovednosť žalovanej za vzniknutú škodu, teda nesporná bola príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a vzniknutou škodou. Škoda však nevzniká v čase rozhodnutia súdu v trestnom či civilnom konaní, ale v čase spáchania trestného skutku, čo bolo v tomto prípade v období od 13.12.2000 do 04.08.2003 úmyselným trestným konaním žalovanej. Z vykonaného dokazovania mal preukázané prerokovanie škody zamestnávateľa so zamestnancom. K dohode o úhrade škody nedošlo. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody v presne nezistenom čase v období od 06.10.2003 do 28.10.2003. Toto vyplýva z výpovedí strán a predložených listinných dôkazov. Výška škody je zrejmá dňa 06.10.2003 vo výpovedi zo dňa 26.11.2003 je táto škoda špecifikovaná. V liste zo dňa 09.12.2003 žalovaná v plnom rozsahu škodu odmieta pričom sa tak vyjadrila už v liste zo dňa 11.11.2003 ako sama píše. Dvaja žalobcovia potvrdzujú, že jednej žalovanej pri osobnom kontakte v období od 06.10.2003 do 28.10.2003 o výške škody hovorili. Podľa preukázaného sledu udalostí a priebehu postupu žalobcov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná vedela o výške škody už pred 11.11.2003 inak by ju neodmietala v plnom rozsahu. Logicky sa neodmieta niečo v plnom rozsahu čo nie je rozsahom špecifikované.

3. V trestnom konaní si žalobkyňa uplatňovala aj úrok z omeškania listom zo dňa 23.12.2004. Ohľadne príslušenstva boli v prvom trestnom právoplatnom rozhodnutí z roku 2011 všetci traja žalobcovia, v rozhodnutí z roku 2018 žalobkyňa v 2. rade, so zvyškom nároku odkázaní na civilné konanie. V trestnom konaní žalobkyňa v 1. rade žiadala 15 % úrok z omeškania. Žalobcovia si nárok na príslušenstvo pohľadávky nepriznané v trestnom konaní uplatňovali v tomto civilnom konaní podaním zo dňa 11.06.2012. Súd prvej inštancie ustálil, že k plynutiu premlčacej doby došlo minimálne odo dňa 11.11.2003, kedy žalovaná podľa vlastného vyjadrenia odmietla dobrovoľne plniť vzniknutú škodu, pretože žalovaná mala vedomosť o výške spôsobenej škody aj o tom, že si ju žalobkyňa v 1. rade uplatňuje, žalovaná tieto tvrdenia po procesnej stránke nevyvrátila. Jej minimálna výška bola ustálená v trestnom konaní. Súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania v trestnom konaní z priznanej sumy. Konštatoval, že žalovaná bola s plnením škody v omeškaní od kedy ju žalovaná odmietla plniť. V tom čase bol úrok z omeškania vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby (rovnaká ako základná úroková sadzba, ktorá bola vo výške 6,25 %) 12,50 %. K premlčaniu nároku žalobkyne v 1. rade teda nedošlo. Skutok spáchala žalovaná v období od 13.12.2000 do 04.08.2003. Išlo o úmyselnú škodu z úmyselného trestného činu. Výška škody a kto za ňu je zodpovedný žalobkyňa v 1. rade zistila 06.10.2003. Objektívna premlčacia doba bola 10 ročná, subjektívna dvojočná. Počas trestného konania, keď žalobkyňa v 1. rade si v ňom škodu uplatnila 23.12.2004 premlčacia doba spočívala. Od 03.11.2011, kedy bola v trestnom konaní škoda priznaná do podania tejto žaloby dňa 11.06.2012 neubehla subjektívna premlčacia doba, ani od spáchania skutku objektívna premlčacia doba. Od 06.10.2003 do 23.12.2004 ubehol jeden rok, dva mesiace a 17 dní a od 03.11.2011 do 11.06.2012 ubehlo sedem mesiacov a osem dní, spolu menej ako dva roky. Od začatia páchania skutku do zistenia škody ubehli dva roky, deväť mesiacov a dvadsať tri dní, teda spolu s ubehnutou subjektívnou lehotou menej ako desať rokov. Spoluzodpovednosť žalobkyne v 1. rade ako zamestnávateľa odôvodňujúcu zníženie škody súd prvej inštancie nezistil. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyne v 1. rade, ako prevažne úspešnej strane sporu voči žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 92,24 % ako rozdiel úspechu žalobcov v priznanej sume 96,12 % a úspechu žalovanej v zastavenej časti 3,88 %. Žalovanej voči žalobcom v 2. a 3. rade náhradu trov konania nepriznal. V zmysle ust. § 257 CSP považoval súd prvej inštancie za dôvody hodné osobitného zreteľa skutočnosť, že žalovaná suma v uvedenom pomere bola jednému žalobcovi priznaná teda žalobcovi a boli v danom pomere zo svojou finančnou požiadavkou úspešní. Zaplatenia sa domáhali všetci traja vzhľadom na rozhodnutie súdu v trestnom konaní, podľa ktorého všetkým vznikla škoda. V neposlednom rade vzhľadom na vtedajšiu existenciu združenia by mali mať nárok na následné rozdelenie sumy medzi všetkých. Konkrétna výška trov bude určená v samostatnom uznesení.

4. Uvedený rozsudok napadla v zákonnej lehote žalovaná v rozsahu jeho výrokov I., III. a IV. z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanej nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovaná uviedla, že považuje za správne posúdenie aktívnej vecnej legitimácie zo strany súdu, ale ako nepochopiteľný sa jej javí výrok IV., podľa ktorého súd prvej inštancie

žalovanej nepriznal náhradu trov konania voči žalobcom v 2. a 3. rade. Zásadou CSP pre priznanie náhrady trov konania je procesný úspech sporovej strany a v tomto prípade je z napadnutého rozsudku nepreskúmateľné, prečo nedošlo k priznaniu náhrady trov konania žalovanej voči žalobcom v 1. a 3. rade (poznámka odvolacieho súdu, správne malo byť zrejme žalobcom v 2. a 3. rade), hoci žalovaná mala voči nim plný procesný úspech. Žalovaná považovala za nesprávne určenie začiatku omeškania pri uplatnení nároku na náhradu škody u žalobkyne v 1. rade. Poukázala na to, že súd prvej inštancie sám uznáva, že moment omeškania nevie z vykonaného dokazovania určiť a rovnako v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno žalujúca strana, napriek tomu ho súd prvej inštancie bez ďalšieho určil na 11.11.2003. Namietala, že pokiaľ sa súd prvej inštancie odvoláva na nejasné okolnosti ohľadne návštevy u žalovanej v období od 06.10.2003 do 28.10.2003, kedy údajne „pri osobnom kontakte o náhrade škody hovorili“, tak takáto skutočnosť nikdy nebola potvrdená žiadnym z vykonaných dôkazov. Naopak z trestného spisu 5T/74/2005 vyplýva, že na návšteve u žalovanej konkrétne uplatnená náhrada škody nebola (č. l. 574), nie je pravda, že povedala, že nevie prečo to urobila, ani sa na ničom nedohodli, prišli s tým, že to urobia ako krádež alebo pôžičku, ale povedala im, že peniaze nevzala (potvrďuje, že žiadnu konkrétnu sumu od nej nežiadali) (č. l. 688) a tiež poukázala na č. l. 689 a 690 z pojednávania dňa 05.05.2011. Z trestného spisu je teda nesporné, že k návšteve žalovanej zo strany žalobkyne v 1. rade došlo, avšak nikto nevie datovať kedy. Ani jedna zo zúčastnených osôb sa nevyjadrila, že by si u žalovanej žalobkyňa v 1. rade (ako aktívne legitimovaná) na predmetnej návšteve uplatnila nárok na náhradu škody v konkrétnej výške tak, aby bolo možné určiť z akej sumy sa úrok z omeškania počíta a tiež odkedy. Tiež sa vyjadrila k listinnému dôkazu na č. l. 63, z ktorého súd prvej inštancie odvodzuje možný začiatok omeškania. Žalobkyňa v 1. rade ako zamestnávateľka žalovanej podľa § 191 ods. 2 Zákonníka práce listom zo dňa 26.11.2003 (č. l. 61) doručeným žalovanej dňa 02.12.2003 (č. l. 63) uviedla: „Z týchto dôvodov vznikol rozdiel v náš neprospech 266 030 Sk, za ktorý zodpovedáte.“ Z uvedeného je zrejme, že žalovanú nevyzýva na zaplatenie náhrady škody, neurčila ani osobu, ani účet kam má byť suma poukázaná, ani lehotu, v ktorej má byť náhrada škody uhradená. Z obsahu listiny „Výpoveď z pracovného pomeru“ tiež nemožno vyvodiť záver, že žalobkyňa v 1. rade požaduje od žalovanej náhradu škody. Žalobcovia počas 10-ročného sporu neuniesli dôkazné bremeno ohľadne toho kto a kedy si uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu škody. Ďalej namietala, že existencia listu zo dňa 11.11.2003 nikdy nebola preukázaná, v spise sa nachádza iba odpoveď žalovanej zo dňa 09.12.2003 (č. l. 63). Nie je navyše zrejme, na čo mal údajný list z 11.11.2003 reagovať, najmä či na uplatnenú náhradu škody a v akej konkrétnej výške. V odpovedi zo dňa 09.12.2003 sa neuvádza, že žalovaná „náhradu škody odmieta uhradiť“. Žalovaná v liste presne uvádza: „Opätovne zdôrazňujem, že Vaše obvinenia mojej osoby, týkajúce sa náhrady škody v plnom rozsahu odmietať..“, t. j. žalovaná odmieta obvinenia, nie konkrétnu sumu. Z uvedeného vyplýva, že nemožno určiť kedy a v akej výške si nárok na náhradu škody uplatnila a kedy došlo k začiatku omeškania zo strany žalovanej. K premlčaniu žalovaného nároku uviedla, že je pravdou, že list zo dňa 23.12.2004 sa v civilnom spise nachádza na č. l. 29, avšak nenachádza sa na ňom ani prezenčná pečiatka orgánu činného v trestnom konaní, ani pripojený podací lístok, ktorým by bolo preukázané skutočné podanie zo strany žalobkyne v 1. rade. Po nahliadnutí do trestného spisu 5T/74/2005 zistila, že v predložennom spise sa list nenachádza. Spis bol predložený od č. l. 517 a zvyšok spisu sa vraj archíve Okresného súdu Nitra nenachádza. Žalobkyňa v 1. rade si v priebehu trestného konania nárok na náhradu škody neuplatňovala, a ani jej to neumožňovalo procesné postavenie, keďže v trestnom konaní bola vypočúvaná ako svedkyňa, nie ako poškodená. Nárok na náhradu škody si ako poškodená uplatnila iba žalobkyňa v 2. rade na pojednávaní dňa 14.04.2011 (č. l. 671) a iba o jej nároku bolo vo všetkých rozhodnutiach rozhodované. Žalobkyňa v 1. rade si právne relevantným spôsobom v trestnom konaní nárok na náhradu škody neuplatnila, prvýkrát uplatnila svoj nárok na náhradu škody až žalobou v tomto konaní dňa 11.06.2012, čo je 8 rokov 8 mesiacov po zistení škody, teda ide o právo premlčané.

5. Žalobkyňa v 1. rade vo vyjadrení uviedla, že považuje odvolanie žalovanej za neopodstatnené a nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. K napadnutému výroku o nároku na náhradu trov konania uviedla, že žalobou z 11.06.2012 bol uplatnený voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 9 132,65 eura. Po čiastočnom späťvzati žaloby, žalobcovia voči žalovanej uplatňovali nárok vo výške 8 778,25 eura, čím je daný predmet konania vo veci. Predmet konania vo veci (zaplatenie sumy 8 778,25 eura) sa nezmenil ani v súvislosti so zamietnutím žaloby voči žalobcom v 2. a 3. rade. Prvoinštančný súd rozhodol vo veci tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyňu v 1. rade celú žalovanú sumu 8 778,25 eura, t. j. sumu v celom rozsahu konania vo veci. Keďže súd žalovanej uložil povinnosť v celej výške uplatneného nároku 8 778,25 eura, v tomto rozsahu nemožno hovoriť o žiadnom úspechu žalovanej vo veci. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu. Je teda vylúčené aby vo

vzťahu k predmetu sporu, na splnenie ktorého bola žalovaná rozsudkom zaviazaná, teda vo veci bola neúspešná, bolo možné v konaní súčasne konštatovať jej úspešnosť v tomto rozsahu. Prvoinštančný súd správne priznal žalobkyni v 1. rade voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 92,24 %, keď vychádzal z pomeru uplatnenej sumy 9 132,65 eura a priznanej sumy 8 778,25 eura. Rozsah úspešnosti zistil súd podľa pomeru úspechu a neúspechu strán vo veci, keď 92,24 % predstavuje rozdiel úspechu žalobkyne v sume 96,12 % a úspechu žalovanej v zastavenej časti 3,88 %. Z vykonaného dokazovania však jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa v 1. rade od žalovanej náhradu škody žiadala. Rovnako tak z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaná odmietala náhradu škody uhradiť. Žalovaná v odvolaní novo poukazuje na výpovede na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní 5T/74/2005 vedenom na Okresnom súde Nitra. Výpovedi žalobkyne v 1. rade v trestnom konaní 5T/74/2005 na hlavnom pojednávaní dňa 05.05.2011, žalovaná vytyka to, že pri výpovedi žalobkyňa v 1. rade neuviedla konkrétnu sumu, ktorú od žalovanej žalobkyňa v 1. rade požadovala. Uvedené tvrdenie žalovanej nie je pravdivé. Výpoveď žalobcov bola v trestnom konaní 5T/74/2005, v ktorom si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu škody vo výške 266 030 Sk. V čase výpovede žalobcov, dňa 05.05.2011 bola táto náhrada škody v trestnom konaní už uplatnená, a to jednak podaním žalobkyne v 1. rade listom z 23.12.2004 a taktiež žalobkyňou v 2. rade v dňoch 10.11.2003 a 21.12.2004, ako vyplýva zo zápisníc o výsluchu žalobkyne v 2. rade, ktorá konala aj v mene ostatných žalobcov na základe plnej moci, ktorú jej na toto konanie udelili. Plné moci sú v trestnom konaní evidované na čl. 94 a 95. Je preto jednoznačné, že žalobcovia v trestnom konaní dňa 05.05.2011 vypovedali o konkrétnej náhrade škody ktorú od žalovanej žiadali, a to vo výške 266 030 Sk. Navyiac, na začiatku pojednávania samosudca oboznámil prejednávajúcu vec a oboznámil svedkov o otázke výsluchu, z čoho bolo zrejmé, k čomu je výpoveď, a to aj pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu škody a jeho výšku. Poukázala aj na to, že žalovaná v 1. rade Miškovičová, sa k výpovedi žalobkyne v 1. rade vyjadrila na hlavnom pojednávaní dňa 05.05.2011 takto: „Nie je pravda, že som začala plakať, keď prišli k nám na návštevu, oni prišli s tým, že to urobíme ako pôžičku a nie ako krádež, ja stále dookola opakujem, že som peniaze nezobrala.“ Žalovaná týmto potvrdila, že žalobkyňa v 1. rade a žalobca v 3. rade boli u nej doma osobne a že škodu žiadali nahradiť. V opačnom prípade by neuviedla, že jej navrhli urobiť „to“ ako pôžičku a že peniaze nezobrala. Navyiac, žalovaná v tomto svojom vyjadrení neuviedla, že nevie v akej sume mala peniaze vrátiť, ani to, že by žalobkyňa v 1. rade a žalobca v 3. rade nekonkretizovali požadovanú výšku, keď ju doma navštívili. Pokiaľ ide o výpoveď žalovaného v 3. rade na hlavnom pojednávaní dňa 05.05.2011, žalovaná tvrdí, že žalobca v 3. rade neuviedol dátum návštevy a rovnako neuviedol, že by od žalovanej požadovali konkrétnu sumu. Ani toto tvrdenie žalovanej nie je pravdivé. Žalovaná pri odvolávaní sa na text výpovede žalobcu v 3. rade opomenula v odvolaní uviesť tú časť jeho výpovede, kde žalobca v 3. rade vypovedal tak, že uviedol, „v daný deň, keď to zistila moja sestra poškodená O. (zrejme chybná protokolácia), navštívili sme pani O. doma, ako nás doma prijala, povedala neviem prečo som to urobila. Aj sme sa dohodli ako to budeme riešiť.“ K výpovedi žalobcu v 3. rade sa na tomto hlavnom pojednávaní dňa 05.05.2011 vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla: „Keď ma v daný deň svedok a poškodená navštívili, nie je pravda, že som povedala, že neviem prečo som to urobila, ani sme sa na ničom nedohodli. Žalovaná vo svojom vyjadrení ako obžalovaná nepoprela tvrdenie žalobcu v 3. rade o dni kedy ju mali žalobca v 3. rade a žalobkyňa v 1. rade navštíviť, naopak tvrdenie žalobcu v 3. rade o dni návštevy potvrdila. Taktiež neuviedla, že by pri návšteve žalobcovia nekonkretizovali výšku sumy, ktorú od nej požadovali. Poprela len tvrdenie žalobcu v 3. rade, že nevie prečo to urobila a uviedla, že sa na ničom nedohodli. Deň, kedy žalobkyňa v 1. rade zistila, že vznikla škoda vo výške 266 030 Sk bol deň 06.10.2003, čo žalobkyňa v 1. rade uviedla aj vo výpovedi z pracovného pomeru - list z 26.11.2003 (založený v tomto spise). Z výpovedí žalobkyne v 1. rade a žalobcu v 3. rade teda vyplýva, že žalobkyňa v 1. rade žiadala od žalovanej náhradu škody vo výške 266 030 Sk, ktorú si uplatnila aj v trestnom konaní, a to pri osobnej návšteve u žalovanej dňa 06.10.2003, na ktorej bola spolu so žalobcom v 3. rade. Nemožno opomenúť, že žalovaná od 06.10.2003 nechodila do práce, a preto ju žalobkyňa v 1. rade a žalobca v 3. rade museli navštíviť u nej doma. To potvrdila aj samotná žalovaná. Výšku škody 266 030 Sk, ktorú spôsobila žalovaná, žalobkyňa v 1. rade zistila dňa 06.10.2003. K uplatneniu náhrady škody žalobkyňou v 1. rade u žalovanej doma muselo prísť teda najskôr 06.10.2003. Pokiaľ ide o výšku škody, ktorú žalobcovia žiadali od žalovanej nahradiť, tá je zrejماً aj z korešpondencie žalobkyne v 1. rade a žalobkyne v 2. rade so žalovanou. V liste z 28.10.2003, doručeného žalovanej 29.10.2003 (list spolu s dokladom o doručení žalovanej je založený v tomto súdnom spise), je suma zistených finančných rozdielov, za ktoré zodpovedá žalovaná, uvedená vo výške 266 030 Sk. Rovnaká výška škody je zrejماً aj z výpovede z pracovného pomeru, ktorú listom z 26.11.2003 zaslala žalovanej žalobkyňa 1. rade (list spolu s dokladom o doručení žalovanej je založený v tomto súdnom spise). Bez ohľadu na to, že list z 11.11.2003 nebol v konaní predložený ako dôkaz, jeho existencia vyplýva z vyjadrenia žalovanej v liste z 09.12.2003. Z vyjadrenia žalovanej v tomto liste

z 09.12.2003 je zrejmá aj vôľa žalovanej a samotnou žalovanou potvrdený prejav jej vôle a konanie, že už listom z 11.11.2003 odmietla obvinenia jej osoby týkajúce sa náhrady škody. V liste z 09.12.2003 žalovaná uvádza: „opätovne zdôrazňujem, že Vaše obvinenia mojej osoby týkajúce sa náhrady škody v plnom rozsahu odmietam, čo som Vám písomne oznámila listom z 11.11.2003“. Žalovaná tak vo svojom liste z 09.12.2003, jednoznačne potvrdila, že dňa 11.11.2003 vedela, že žalobcovia od nej požadujú, aby škodu nahradila. Tým, že žalovaná v liste z 09.12.2003 použila presne výraz „náhrada škody“, je nepochybné, že žalobkyňa v 1. rade od žalovanej náhradu škody žiadala. Nemožno preto pri hodnotení dôkazov abstrahovať od vyjadrenia žalovanej v liste z 09.12.2003. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že nie je zrejmé, na čo mal jej list z 11.11.2003 reagovať, najmä či na uplatnenú náhradu škody a v akej konkrétnej výške, poukázala na to, že v tom čase, pred dňom 11.11.2003, bola výška škody 266 030 Sk žalovanej oznámená už aj písomne listom z 28.10.2003 (list doručený žalovanej 29.10.2003, t. j. pred 11.11.2003) a náhrada škody z iného titulu od žalovanej požadovaná nebola. Je teda jednoznačné, že list žalovanej z 11.11.2003 reagoval na uplatnenú náhradu škody vo výške 266 030 Sk. V konaní tak bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa v 1. rade od žalovanej žiadala náhradu škody vo výške 266 030 Sk pred 11.11.2003. Žalovaná v odvolaní tvrdí, že žalobkyňa v 1. rade si v priebehu trestného konania nárok na náhradu škody neuplatnila. Toto tvrdenie žalovanej nie je pravdivé. Žalovaná v tomto smere v odvolaní namietla ako dôkaz list žalobkyne v 1. rade z 23.12.2004 (založený v tomto civilnom spise na č. l. 29), ktorým si žalobkyňa v 1. rade v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody. Žalovaná namietla, že na tomto liste nie je prezenčná pečiatka orgánu činného v trestnom konaní, ani podací lístok, ktorým by bolo preukázané skutočné podanie zo strany žalobkyne v 1. rade. Žalovaná uvádza, že po nahliadnutí do trestného spisu 5T/74/2005 sa tento dôkaz v trestnom spise dňa 10.05.2022 nenachádzal, pričom trestný spis jej bol predložený len od č. l. 517. List žalobkyne v 1. rade z 23.12.2014, ktorým si uplatnila nárok na náhradu škody bol však do trestného spisu preukázateľne doručený a v trestnom spise je evidovaný. Jednoznačne to vyplýva z toho, že na tomto liste v pravom hornom rohu sa uvádza ako číslo listu pod ktorým je v trestnom spise vedený, číslo 103. Dôkazom toho, že náhradu škody týmto listom z 23.12.2014 si žalobkyňa v 1. rade uplatnila v trestnom konaní 5T/74/2005, je aj Obžaloba Okresnej prokuratúry v Nitre zo 07.07.2005, 3 Pv 1000/2003-23, podaná na Okresný súd Nitra, sp. zn. 5T/74/2005, kde v odôvodnení obžaloby je uvedené, že „k veci boli zabezpečené, vyčíslenie škody (č. l. 100-101, 103)“. Ide o totožné číselné označenie 103, aké má táto listina, ktorá je založená v tomto civilnom spore pod č. l. 29. Predmetná obžaloba bola uvedená ako listinný dôkaz aj v trestnom konaní 21T/115/2016, vedenom na Okresnom súde Nitra, ako súčasť pripojeného trestného spisu 5T/74/2005, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 25.07.2018. Naviac, žalovaná v konaní doteraz nenamietala list žalobkyne v 1. rade z 23.12.2004 ako dôkaz o uplatnení si nároku na náhradu škody žalobkyňou v 1. rade v trestnom konaní. Na takúto námietku preto v odvolacom konaní nie je možné prihliadnuť. Poukázala tiež na to, že právna zástupkyňa žalovanej mala tento dôkaz k dispozícii od roku 2013, kedy na základe ňou udelenej plnej moci prevzal kópiu listu z tohto civilného sporu Mgr. O.. Okrem podania listom z 23.12.2004 si žalobkyňa v 1. rade nárok na náhradu škody v trestnom konaní voči žalovanej uplatnila aj prostredníctvom žalobkyne v 2. rade. Žalobkyňa v 2. rade v trestnom konaní konala aj v mene žalobkyne v 1. rade, na základe splnomocnenia udeleného jej žalobkyňou v 1. rade dňa 10.11.2003. Toto splnomocnenie je založené v trestnom spise pod č. l. 94. Uvedené vyplýva aj z trestného spisu 21T/115/2016 v trestnej veci proti obžalovanej L. O., vedenej na Okresnom súde Nitra. V zápisnici o hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Nitra z 25.07.2018 vo veci 21T/115/2016 je uvedené, že súd čítal listinné dôkazy, okrem iného aj „Splnomocnenie Z. l. č. l. 94 - bez pripomienok“. Zdôraznila, že v trestnom konaní 21T/115/2016 žalovanú taktiež zastupovala JUDr. Iveta Lenčéšová, advokátka a má teda o tomto vedomosť. Žalobkyňa v 2. rade L.. O. S. v trestnej veci proti L. O. konala aj v mene žalobkyne v 1. rade. Nárok na náhradu škody si tak žalobkyňa v 1. rade prostredníctvom žalobkyne v 2. rade uplatnila už pri podaní trestného oznámenia dňa 10.11.2003 a následne aj pri výsluchu žalobkyne v 2. rade dňa 21.12.2004, ako to vyplýva zo zápisníc o výsluchu. Z uvedeného je jednoznačné, že žalobkyňa v 1. rade si nárok na náhradu škody v trestnom konaní riadne uplatnila. Tvrdenie žalovanej o opaku nie je pravdivé. Uplatnené právo žalobkyne v 1. rade nie je premlčané.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní vecí dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo veci samej vecne správne a odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Odvolací súd považoval odvolanie žalovanej za dôvodné iba čo do výroku o nároku na náhradu trov konania žalovanej voči žalobcom v 2.

a 3. rade, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ust. § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a z neho vyvodil aj správny právny záver pričom dôvod do rozhodnutia zrozumiteľne uviedol akými závermi a myšlienkový postup pri sa riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje, správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie má oporu vo vykonanom dokazovaní.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 25C/70/2012-225 zo dňa 6. júna 2019 a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcom v 1., 2., a 3. rade sumu 8 778,25 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšku konanie zastavil a žalobcom v 1., 2., a 3. rade voči žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 92,24 %. Odvolací súd uznesením č. k. 7Co/209/2019-283 zo dňa 20. decembra 2021 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, z dôvodu, že bolo potrebné doplniť dokazovanie a v nadväznosti na to bude potrebné posúdiť aktívnu vecnú legitímáciu žalobcov a tiež vznesenú námietku premlčania. Následne prvoinštančný súd vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

11. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovanej sumy 9 132,65 eura s prísl. titulom náhrady škody. Svoju žalobu dôvodili tým, že žalobcovia podnikali ako účastníci zmluvy o združení v oblasti predaja nábytku. V predajni pracovala žalovaná v pozícii predavačky. Pri vykonávaní uzávierky v predajni za mesiac júl 2003, vykonávanej v auguste 2003 žalobkyňa v 2. rade zistila, že v dňoch 30.07.2003 a 31.07.2003 nesúhlasila denná tržba so zápisom v pokladničnej knihe. O tomto zistení informovala žalovanú, ktorá v tých dňoch vykonávala prácu s pokladňou v predajni. Následne žalobcovia podali trestné oznámenie a uplatnili si náhradu škody v sume 8 830,58 eura. Rozsudkom Krajského súdu v Nitra č. k. 4To65/2011-780 zo dňa 03.11.2011 bola žalovaná zaviazaná zaplatiť škodu v sume 8 652,67 eura, s tým, že uvedená suma bola vymožená v exekučnom konaní dňa 20.04.2012. Predmetnou žalobou si žalobcovia uplatňovali úrok z omeškania za obdobie od 11.11.2003 do 20.04.2012 zo špecifikovanej škody. Súd prvej inštancie vydal vo veci platobný rozkaz č. k. 25C/70/2012-24 zo dňa 09.07.2012, proti ktorému podala žalovaná odpor. Konanie bolo prerušené do skončenia dovolacieho konania a následne pre povolenú obnovu konania do skončenia trestného konania sp. zn. 31T/115/2016. V priebehu civilného konania bola povolená obnova konania. Okresný súd Nitra rozsudkom zo dňa 25.07.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 21T/115/2016 uznal žalovanú vinnou z trestného činu podvodu a žalovaná bola zaviazaná na zaplatenie škody žalobkyňi v 2. rade v sume 8 320,73 eura, a zo zvyškom nároku bola odkázaná na civilné konanie. Na základe prepočtu úroku z omeškania z nižšej priznanej škody sa žalobcovia domáhali 12,50 % úroku z omeškania zo sumy 8 320,73 eura od 11.11.2003 do 20.04.2012 v celkovej sume 8 778,25 Eura. V časti o zaplatenie sumy 354,40 eura zobrali žalobu späť s čím žalovaná súhlasila.

12. Žalobcovia, založili svoj nárok na skutočnosti, že im vznikla škoda, ktorú spôsobila žalovaná, ktorá v tom čase pôsobila na pozícii predavačky na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.05.1996, čo nesporne vyplýva výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania. Z písomného uplatnenia náhrady škody zo dňa 23.12.2004 (č. I. 29 spisu) vyplýva, že zamestnávateľkou žalovanej mala byť výlučne žalobkyňa v 1. rade I.

13. V intenciách zrušovacieho uznesenia odvolacieho súdu, súd prvej inštancie opätovne preskúmal aktívnu vecnú žalobcov a dospel k záveru, že prejednávaniu vec je potrebné posudzovať ako pracovnoprávny nárok a keďže zamestnávateľkou žalovanej bola iba žalobkyňa v 1. rade, žalobu voči žalobcom v 2. a 3. rade zamietol, keďže nemali vo vzťahu k žalovanej aktívnu vecnú legitimitáciu. Žalovaná v podanom odvolaní takto formulovaný právny záver súdu prvej inštancie nespochybnila, a preto odvolací súd z tohto skutkového a právneho záveru vychádzal.

14. Žalovaná namietala nesprávne určenie začiatku omeškania žalovanej s nárokom na náhradu škody, pretože z vykonaného dokazovania nemožno určiť kedy a v akej výške si nárok na náhradu škody žalobkyňa v 1. rade uplatnila a kedy došlo k začiatku omeškania zo strany žalovanej. Taktiež namietala, že nárok žalobkyne v 1. rade na náhradu škody je premlčaný.

15. Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) s poukazom na odvolanie žalovanej preskúmaval len závery súdu prvej inštancie o určení začiatku omeškania žalovanej, posúdenie námietky premlčania a výrok o nároku o náhradu trov konania.

16. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal námietkou premlčania žalovanej. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že k premlčaniu nedošlo. Skutok spáchala žalovaná v období od 13.12.2000 do 04.08.2003 úmyselným trestným činom. Výšku škody a kto za ňu je zodpovedný žalobkyňa v 1. rade zistila 06.10.2003. Objektívna premlčacia doba bola 10 ročná, subjektívna dvojročná. Žalobkyňa v 1. rade si uplatnila v trestnom konaní škodu dňa 23.12.2004, a teda počas trestného konania premlčacia doba spočívala. Od 03.11.2011, kedy bola v trestnom konaní škoda priznaná do podania tejto žaloby dňa 11.06.2012 neubehla subjektívna premlčacia doba, ani od spáchania skutku objektívna premlčacia doba. Od 06.10.2003 do 23.12.2004 ubehol jeden rok, dva mesiace a 17 dní a od 03.11.2011 do 11.06.2012 ubehlo sedem mesiacov a osem dní, spolu menej ako dva roky. Od začatia páchania skutku do zistenia škody ubehli dva roky, deväť mesiacov a dvadsať tri dní, teda spolu s ubehnutou subjektívnou lehotou menej ako desať rokov.

17. Žalovaná namietala, že list zo dňa 23.12.2004 (č. I. 29 civilného spisu), ktorým si mala žalobkyňa v 1. rade uplatniť nárok na náhradu škody v trestnom konaní nebol preukázateľne uplatnený v trestnom konaní, pretože sa na ňom nenachádza podacia pečiatka, ani pripojený podací lístok. Navyše predmetný list nebol prítomný ani v trestnom spise pri jej nahliadnutí do spisu. Namietala, že žalobkyňa v 1. rade neuniesla dôkazné bremeno včasného uplatnenia nároku na náhradu škody. Odvolací súd preskúmavúc list zo dňa 23.12.2004 (č. I. 29 civilného spisu) po pripojení trestného spisu sp. zn. 21T/115/2016 zistil, že vo vyšetrovacom spise na č. I. 103 sa nachádza listina zo dňa 23.12.2004, ktorou si žalobkyňa v 1. rade uplatnila náhradu škody. Žalovaná v odvolaní uviedla, že pri nahliadnutí do trestného spisu 5T/74/2005 jej bol trestný spis predložený až od č. I. 517 (zvyšok spisu sa údajne v archíve Okresného súdu Nitra z neznámeho dôvodu nenachádzal). Odvolací súd je toho názoru, že z dôvodu, že žalovanej bol spis predložený až od čísla listu 517, je logické, že jej nemohla byť z nahliadnutia spisu známa listina, ktorá má č. I. 103, avšak to pre rozhodnutie prejednávanej veci nie je relevantná skutočnosť. Žalobkyňa v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu (č. I. 346) uvádza, že dôkazom toho, že náhrada škody bola týmto listom uplatnená v trestnom konaní je aj Obžaloba Okresnej prokuratúry v Nitre z 07.07.2005, 3Pv1000/2003-23, podaná na Okresný súd Nitra, sp. zn. 5T/74/2005, kde v odôvodnení obžaloby je uvedené, že „k veci boli zabezpečené ....., vyčíslenie škody (č. I. 100 - 101, 103).“ Predmetná obžaloba bola uvedená ako listinný dôkaz aj v trestnom konaní 21T/115/2016, vedenom na Okresnom súde Nitra, ako súčasť pripojeného trestného spisu 5T/74/2005, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 25.07.2018. Odvolací súd tieto listiny nepreskúmaval, pretože mal preukázané uplatnenie náhrady škody v trestnom konaní žalobkyňou v 1. rade už listom zo dňa 23.12.2004 (č. I. 29 civilného spisu a č. I. 103 vyšetrovacieho spisu sp. zn. OÚV-844-20-NR-2003). Na základe uvedených skutočností sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v 1. rade si uplatnila nárok na náhradu škody v trestnom konaní listom zo dňa 23.12.2004. Keďže k spáchaniu škody došlo úmyselným trestným činom žalovanej, podľa § 106 ods. 2 OZ právo na náhradu škody sa premlčí najneskôr za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Podľa § 112 OZ, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. K udalosti, z ktorej vznikla škoda došlo v období od 13.12.2000 do 04.08.2003. Žalobkyňa si nárok na náhradu škody uplatnila v adhéznom konaní dňa 23.12.2004, teda od tohto momentu sa premlčacia doba zastavila a počas prebiehajúceho trestného konania neplynula (spočívala). Trestné konanie sa právoplatne skončilo rozsudkom Krajského súdu v

Nitre č. k. 4To/65/2011-780 zo dňa 03.11.2011. Žalovaná dobrovoľne nespĺnila povinnosť nahradiť škodu vo výške 8 652,67 eura, na ktorú bola zaviazaná rozsudkom Krajského súdu v Nitre, a preto žalobcovia podali dňa 24.02.2012 návrh na vykonanie exekúcie, pričom v exekučnom konaní bola dňa 23.04.2012 vymožená pohľadávka 8 652,67 eura spolu s trovami. Keďže žalovaná neuhradila pohľadávku včas, dostala sa do omeškania, titulom ktorého si žalobcovia voči žalovanej žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 11.06.2012 uplatnili úroky z omeškania vo výške 12,5 % ročne zo sumy 8 652,67 eura od 11.11.2003 do 20.04.2012, teda v sume 9 132,65 eura. Po obnovení konania žalobcovia vzali žalobu v časti o zaplatenie 354,40 eura späť. Súd prvej inštancie ustálil moment, kedy sa žalobkyňa v 1. rade dozvedela o výške škody a kto za ňu zodpovedá dňa 06.10.2003 (vyplýva to napr. z výpovede z pracovného pomeru na č. l. 63), teda od tohto momentu začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba, ktorá sa dňa 23.12.2004 zastavila, keď si žalobkyňa v 1. rade uplatnila nárok na náhradu škody v trestnom konaní (ubehol 1 rok, 2 mesiace a 17 dní). Následne opätovne začala plynúť od 03.11.2011 (vyhlásenie rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/65/2011-780) až do podania žaloby dňa 11.06.2012 (ubehlo 7 mesiacov a 8 dní). Na základe uvedeného je zrejmé, že subjektívna premlčacia doba v čase podania žaloby neuplynula a neuplynula ani 10-ročná objektívna premlčacia doba, pretože od spáchania skutku (v období od 13.12.2000 do 04.08.2003) do zistenia škody (06.10.2003) ubehli 2 roky, 9 mesiacov a 23 dní, teda spolu s ubehnutou subjektívnou lehotou menej ako 10 rokov. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd stotožňujúc sa s názorom súdu prvej inštancie považoval námietku premlčania žalovanej za nedôvodnú. Odvolaciemu súdu je známa skutočnosť, že poškodenému začne plynúť pokračovanie subjektívnej premlčacej doby po skončení trestného konania dňom doručenia meritérneho rozhodnutia súdu v trestnej veci (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/43/2010). Odvolací súd mal pripojený súdny spis sp. zn. 21T/115/2016, ktorého súčasťou bol vyšetrovací spis sp. zn. OÚV-844-20-NR-2003, avšak odvolaciemu súdu nebol predložený trestný spis sp. zn. 5T/74/2005, pretože po povolení obnovy konania bola vec vrátená prokurátorovi do prípravného konania a trestný spis sp. zn. 5T/74/2005 sa podľa zistenia odvolacieho súdu pravdepodobne nachádza v archíve okresnej prokuratúry. Z pripojeného trestného spisu sp. zn. 21T/115/2016, ani vyšetrovacieho spisu sp. zn. OÚV-844-20-NR-2003 odvolací súd nezistil dátum doručenia rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/65/2011-780 zo dňa 03.11.2011 poškodenej (žalobkyni v 1. rade), avšak vyplýva z neho, že právoplatnosť tento rozsudok nadobudol dňa 03.11.2011 (č. l. 526, 531 vyšetrovacieho spisu) teda v deň jeho vyhlásenia súdom, pričom doručovanie tohto rozsudku poškodenej mohlo objektívne nastať až po tomto dátume. Z uvedeného dôvodu nemohlo pokračovať plynutie premlčacej doby skôr než 03.11.2011 a premlčacia doba nemohla uplynúť pred podaním žaloby v tejto veci na súd.

18. Žalovaná tiež namietala moment, od ktorého súd prvej inštancie určil začiatok omeškania žalovanej, pretože súd prvej inštancie sám uvádza (bod 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku), že moment omeškania sám nevie z vykonaného dokazovania určiť. Súd prvej inštancie ustálil, že k omeškaniu došlo dňa 11.11.2003, kedy žalovaná podľa vlastného vyjadrenia odmietla dobrovoľne plniť vzniknutú škodu. Žalovaná namietala, že existencia listu z 11.11.2003 preukázaná nikdy nebola, v spise sa nachádza iba odpoveď žalovanej z 09.12.2003 (č. l. 63). Tvrdila, že nemožno určiť kedy a v akej výške si nárok na náhradu škody uplatnila a kedy došlo k začiatku omeškania zo strany žalovanej. Odvolací súd v tejto súvislosti úvodom poukazuje na odôvodnenie zrušovacieho uznesenie č. k. 7Co/209/2019-283 zo dňa 20.12.2021 bod 27 odôvodnenia, v ktorom odvolací súd vyjadril svoj právny názor, že žalobcovia (resp. žalobkyňa v 1. rade) správne uviedli, že počiatok omeškania žalovanej nemohol nastať až po právoplatnosti trestného rozsudku... Aj podľa názoru odvolacieho súdu sa žalovaná do omeškania nesporne dostala potom, čo nerešpektovala výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, a to bez ohľadu na to, kedy bola právoplatne za trestný čin odsúdená, pričom dôkazná povinnosť v tomto smere zaťažuje žalobcu, ktorý musí preukázať, kedy žalovanú na platenie vyzval. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie aj v tejto otázke, keď správne určil počiatok omeškania žalovanej ku dňu 11.11.2003. K námietkam žalovanej je potrebné uviesť, že žalovaná nesprávne interpretovala odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (bod 29. odôvodnenia), keď uvádzala, že súd prvej inštancie sám na základe vykonaného dokazovania nevie určiť začiatok omeškania. Súd prvej inštancie však nemal spoľahlivo preukázaný počiatok omeškania, ale nemal spoľahlivo zistené, kedy došlo k uplatneniu škody u žalovanej, a preto konštatoval, že k uplatneniu náhrady škody došlo v presne nezistenom čase v období od 06.10.2003 do 28.10.2003.

19. Súd prvej inštancie sa zoberal okamihom, kedy došlo k uplatneniu nároku na náhradu škody aj preto, lebo § 191 ods. 2 Zákonníka práce, zakladá pre zamestnávateľa dve povinnosti vo vzťahu k požadovanej náhrade škody, a to 1. povinnosť oznámiť ju zamestnancovi a 2. povinnosť

prerokovať ju so zamestnancom. Zamestnávateľ je povinný tieto dve povinnosti splniť najneskôr v lehote jedného mesiaca odo dňa, keď sa zistilo, že škoda vznikla a že za ňu zodpovedá konkrétny zamestnanec. Okamih začiatku plynutia jednomesačnej lehoty je viazaný na splnenie dvoch okolností, pričom obe okolnosti závisia od subjektívneho zistenia zamestnávateľa, jednak že vznikla škoda a jednak kto za ňu zodpovedá. Od subjektívneho zistenia týchto dvoch skutočností plynie zároveň aj 2-ročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka. Nesplnenie týchto povinností zamestnávateľom (omeškanie zamestnávateľa) Zákonník práce nespája so žiadnou sankciou. Jednomesačná lehota je iba poriadkovou lehotou, preto jej nedodržanie nebráni zamestnávateľovi náhradu škody uplatniť na súde. Zákonník práce pojem prerokovanie bližšie nedefinuje, súdna prax však vyžaduje preukázanie dôkazov o tom, že zamestnávateľ bol oboznámený so zistením vzniku škody, s okolnosťami, na základe ktorých dospel zamestnávateľ k záveru, že za škodu nesie zodpovednosť práve konkrétny zamestnanec, a samozrejme, zamestnanec musí byť oboznámený s výškou náhrady škody, ktorú zamestnávateľ od zamestnanca požaduje uhradiť. Oboznámenie zamestnanca v zmysle ods. 2 nemá ani predpísanú formu, preto nie je vylúčené, aby si zamestnávateľ splnil svoju zákonnú povinnosť ústne. Ako bolo uvedené vyššie žalobkyňa v 1. rade sa dozvedela o výške škody a kto za ňu zodpovedá dňa 06.10.2003 (vyplýva to napr. z výpovede z pracovného pomeru na č. l. 63). Od tohto momentu začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba a tiež jednomesačná lehota na prerokovanie škody so zamestnancom podľa Zákonníka práce, ktorej nedodržanie však nie je sankcionované stratou nároku zamestnávateľa na náhradu škody. Súd prvej inštancie konštatoval, že k uplatneniu náhrady škody došlo v období 06.10.2003 do 28.10.2003, keďže bolo preukázané, že v tomto období žalobcovia v 1., 2., a 3. rade boli osobne za žalovanou, konkrétne z výpovede žalobcu v 3. rade na hlavnom pojednávaní dňa 05.05.2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/74/2005 vyplýva, že k osobnej návšteve žalovanej došlo v deň, keď sa to žalobkyňa v 1. rade dozvedela, t. j. dňa 06.10.2003. Žalovaná musela mať vedomosť o výške náhrady škody, ktorú si voči nej žalobkyňa v 1. rade uplatňuje najneskôr dňa 29.10.2003, kedy jej bolo doručené oznámenie o vykonanej kontrole a v ktorom sa vyslovene uvádza zistený rozdiel v neprospech žalobcov vo výške 266 030 Sk (č. l. 218, 219). Uvedeným listom bola žalovaná vyzývaná, aby vysvetlila skutkový stav, navrhla riešenie, resp. aby sa do 3 dní od doručenia tohto listu k uvedenému písomne vyjadrila, prípadne osobne navštívila prevádzku. V liste zo dňa 09.12.2003 (č. l. 61) žalovaná uviedla, že obvinenia jej osoby týkajúce sa náhrady škody v plnom rozsahu odmieta, čo písomne oznámila listom zo dňa 11.11.2003. Žalovaná namietala, že existencia listu z 11.11.2003 preukázaná nikdy nebola. Odvolací súd je však toho názoru, že pokiaľ žalovaná nespochybňuje pravosť listu zo dňa 09.12.2003 (č. l. 61), ktorý sama vyhotovila a podpísala, nie je dôvod pochybovať o existencii listu z 11.11.2003 na ktorý ona samotná v liste zo dňa 09.12.2003 poukazuje. V kontexte odvolania žalovanej sa následne odvolací súd zaoberal otázkou, či možno odmietnutie obvinení zo strany žalovanej zo dňa 11.11.2003 považovať za počiatok omeškania s plnením nároku na náhradu škody. Páchateľ trestného činu je v omeškaní najneskôr deň po tom, ako sa dozvedel o tom, že má zaplatiť dlh a v akej výške (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. apríla 2002, sp. zn. 6To 8/02, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod sp. zn. 74/2002). Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že účastníci neuzavreli dohodu o splatnosti záväzku a v nadväznosti na to bol dlžník povinný plniť prvý deň po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal (§ 563 Obč. zák.). Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobcovia si voči žalovanej opakovane uplatňovali náhradu škody vo výške 266 030 Sk ešte pred 11.11.2003 a snažili sa so žalovanou situáciu riešiť mimosúdnou cestou. Pokiaľ žalovaná dňa 11.11.2003 uviedla, že odmieta obvinenia jej osoby týkajúce sa náhrady škody v plnom rozsahu, je zrejmé, že žalovanej bola známa výška požadovanej náhrady škody aj z akého titulu si žalobcovia nárok uplatňujú. Odmietnutie obvinení znamená, že žalovaná vedome odmieta plniť to čo žalobcovia požadovali, a preto odvolací súd dospel k záveru, že deň 11.11.2003 je možné považovať za deň, kedy sa žalovaná dostala do omeškania s plnením náhrady škody, keďže nebolo na základe vykonaného dokazovania možné dospieť k skoršiemu dátumu.

20. Ako posledný preskúmal odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania (IV. výrok), ktorým žalovanej náhradu trov konania voči žalobcom v 2. a 3. rade nepriznal aplikujúc § 257 CSP. Dôvodil, že žalovaná suma v uvedenom pomere bola jednému žalobcovi priznaná teda žalobcovia boli v danom pomere so svojou finančnou požiadavkou úspešní. Zaplatenia sa domáhali všetci traja vzhľadom na rozhodnutie súdu v trestnom konaní, podľa ktorého všetkým vznikla škoda. Teda postupovali podľa pokynu súdu. V neposlednom rade vzhľadom na vtedajšiu existenciu združenia by mali mať nárok na následné rozdelenie sumy medzi všetkých. Žalovaná považovala za nepreskúmateľné, prečo nedošlo

k priznaniu náhrady trov konania žalobkyni voči žalobcom v 2. a 3. rade, hoci mala žalobkyňa voči nim plný úspech.

21. V tejto časti odvolací súd považoval odvolanie žalovanej za dôvodné a výrok o nároku na náhradu trov konania žalovanej proti žalovaným v 2. a 3. rade podľa § 388 CSP zmenil, nevzhladnúc v rozhodovanej veci dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov žalovanej. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali zaplata sumy 9 132,65 eura s prísl. titulom náhrady škody. Na základe prepočtu úroku z omeškania z nižšej priznanej škody po povolení obnovy konania sa žalobcovia domáhali 12,50 % úroku z omeškania zo sumy 8 320,73 eura od 11.11.2003 do 20.04.2012 v celkovej sume 8 778,25 eura, preto v časti o zaplata sumy 354,40 eura zobrali žalobu späť s čím žalovaná súhlasila. Rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 25C/70/2012-225 zo dňa 06.06.2019 žalobe v časti o zaplata 8 778,25 eura vyhovel a konanie v časti o zaplata 354,40 eura zastavil, pričom žalobcom voči žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 92,24 %. Odvolací súd uznesením č. 7Co/209/2019-283 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Opätovne rozhodol vo veci súd prvej inštancie tak, že vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade žalobe vyhovel a žalobu voči žalobcom v 2. a 3. rade pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie zamietol. Žalobkyni v 1. rade voči žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 92,24 % a žalovanej voči žalobcom v 2. a 3. rade náhradu trov konania nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

22. Na základe uvedených skutočností je zjavné, že v konaní bola úspešná v časti o zaplata sumy 8 778,25 eura len žalobkyňa v 1. rade, ktorá ako jediná podľa hmotného práva bola aktívne vecne legitímovaná na podanie civilnej žaloby. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v 2. a 3. rade bol zjavný už zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, pričom vzhľadom na hospodárnosť konania mohli žalobcovia v 2. a 3. rade predvídať, že v konaní nebudú úspešní. Odvolací súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa v okolnostiach sporu tak, ako ich uviedol súd prvej inštancie v bode 31. napadnutého rozsudku, pretože skutočnosť, že žalobcovia v 1. až 3. rade boli trestným rozsudkom vo veci náhrady škody odkázaní na podanie žaloby nepovažoval odvolací súd za dôvod hodný osobitného zreteľa. Už pred podaním žaloby na súd mali žalobcovia bezpochyby vedomosť o tom, že žalovaná mala uzatvorený pracovný pomer výlučne so žalobkyňou v 1. rade a tiež to, že škoda bola žalovanou spôsobená pri výkone práce. Keďže odvolací súd ustálil zodpovednosť žalovanej za vznik škody podľa príslušných ustanovení Zákonníka práce mohli žalobcovia 2. a 3. rade predpokladať prípadný neúspech v spore. Odvolací súd nepovažuje za dôvod hodný osobitného zreteľa, ani existenciu združenia, z ktorého dôvodu by mali medzi sebou nárok na vzájomné vypořádanie vysúdenej sumy, pretože združenie žalobcov bolo bez právnej subjektivity a dohoda o vypořádání príjmov z podnikateľskej činnosti členov združenia nemala nijaký vplyv na zodpovednosť žalovanej za škodu, ktorú spôsobila zamestnávateľovi. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné dospieť k záveru, že žalovaná bola v konaní voči žalobcom v 2. a 3. rade úspešná, a preto jej vznikol nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

23. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti (I. výrok) a s tým súvisiaci výrok o nároku na náhradu trov žalobkyne v 1. rade voči žalovanej (III. výrok) potvrdil a výrok o nároku na náhradu trov konania žalovanej voči žalobcom v 2. a 3. rade (IV. výrok) zmenil tak, že úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v rozsahu celom rozsahu.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnej žalovanej priznal voči žalobcom v 2. a 3. rade nárok na ich náhradu v plnom rozsahu. V odvolacom konaní (v časti o trovách konania vo vzťahu medzi žalovanou žalobcami v 2. a 3. rade) úspešnej žalovanej, k priznal podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP voči žalobcom v 2. a 3. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).